

Bilag 18.

Til Regering og Rigsdag!

Ved Retsplejelovens § 1031 er der tillagt de *Underretssagførere*, som ved Lovens Ikrafttræden den 1. Oktober 1919 havde Beskikkelse som Sagførere, *en almindelig Ret til at møde for Landsretterne* og for Sø- og Handelsretten i alle Sager, medens man *ikke* tog Skridtet fuldt ud ved at give disse Sagførere *Ret til udadtil at betegne sig som Landsretssagførere*. *Den givne Møderet er i stort Omfang benyttet af Underretssagførere, og vi tror at turde sige, at disse Sagførere har røgtet deres Hverv paa en fuldt ud tilfredsstillende Maade.*

Uagtet Loven nu har virket i over 8 Aar, synes det *ikke at være gaaet op for Befolkningen, at Underretssagførerne har den ommeldte Beføjelse*, idet de ikke har maattet betegne sig paa den eneste naturlige og for Befolkningen forstaaelige Maade, nemlig som Landsretssagførere, og efterhaanden som Landsretssagførernes Antal er blevet større, er dette for Underretssagførerne uheldige Forhold blevet mere og mere *føleligt i økonomisk Henseende*, og der er derved — sikkert mod Lovgiverens Ønske — *paaført Underretssagførerstanden et Tab*, som der ikke er nogen rimelig Grund for, idet *Landsretssagførertitelen giver sin Indehaver et urimeligt Forspring i Konkurrencen*. Det tør vel ogsaa siges, at *der ikke findes nogen anden Stand i Landet, hvis Rettigheder er hemmede ved en Indskrænkning i Retten til Brug af den normale Betegnelse for det Hverv, den paagældende Stand er berettiget til at udøve*, og vi formener, at der ikke med Føje kan rejses Indvendinger imod Underretssagførernes allerede tidligere fremsatte Ønske om at erholde Ret til at benytte en Betegnelse, der gør det klart for Befolkningen, hvilke Sager den paagældende Sagfører kan paatage sig.

Tværtimod maa det fremhæves,

at de *Underretssagførere*, der havde Bestalling før Retsplejelovens Ikrafttræden, *alle har Iste Karakter* til deres juridiske Eksamen,

at der ingen væsentlig Forskel er paa *samlige* Sagføreres juridiske Uddannelse til det praktiske Retsliv,

at det saavel for Befolkningen som for Sagførere er *af afgørende Betydning straks at kunne afgøre, hvilken Beføjelse vedkommende Sagfører har*,

at der efter de gældende Regler allerede er og efterhaanden vil blive en Række Kandidater og danske Jurister, som vel bliver Sagførere, men kun Underretssagførere med Møderet alene ved Landsretterne, og

at de tyske Jurister i Sønderjylland, selv om de ikke i Forvejen havde Bestalling som Sagførere, har faaet Beskikkelse som Landsretssagførere.

Vi tillader os allerærbødigst at andrage den høje Regering og Rigsdag om, at der sammen med de nu til Behandling værende Forslag til Ændring af Retsplejeloven optages en Bestemmelse om, at de Underretssagførere, som falder ind under Retsplejelovens § 1031, efter indgiven Begæring har Adgang til at faa Beskikkelse som Landsretssagfører. *Det drejer sig gennemgaaende om Sagførere, som har en lang Praksis og mangeaarig Erfaring at bygge paa, og deres Antal vil jo ikke forøges, men tværtimod efter Naturens Orden hvert Aar tage af.*

Aarhus, i Februar 1928.

Holmark. Hans Rasmussen. A. Sebbelov. Zethner Møller.

K. L. Jørgensen. J. Smith. V. Harden.

A. Christensen. Peder Eeg. S. Winge. A. F. Jensen.

Hauerbach. Julius Jarding.